

DET ETISKE DILEMMA – LØGN OG RETTSSIKKERHET

Skal man på grunnlag av noe så vanlig som løgn om forhold som ikke kan knyttes til skyldspørsmålet, trekke den konklusjon at man derfor er morder?

Jeg undres. Hvor mange potensielle mordere er det da rundt om i landet vårt?

Bør man ikke bevise at det er en logisk sammenheng mellom hva man lyver om og hva man dømmes for?

Er det uvanlig at folk tyr til løgn, hvite, svarte, og holder tilbake informasjon, når vi står overfor et etisk dilemma? Tenk på Clinton og Veronica og Per Orderud. Hva ville du ha gjort i en tilsvarende situasjon?

Hvilken familie har aldri kranglet om et eller annet? Og er det så uvanlig at man bryter kontakten når man krangler?

Er det galt å få ut frustrasjon og gå med sine innerste tanker til ei dagbok når man føler at man ikke har noen å betro seg til?

Fjerde forsøk på å ta Anne Orderud Paust lykkes i pinsa 1999. Etter ett overfall og to attentatforsøk/sterke trusler mot ekteparet Paust, samtlige uoppklarte av Oslo politidistrikt, fullbyrdet gjerningspersonene hva 180-mannen varslet skulle skje i pinsa 1999.

Samme kvelden som de drepte ble funnet, sørger et familiemedlem for at lensmannen blir informert om at det er en gårdstvist i familien og spekulasjonene i avisene starter momentant. Dette er for godt til å være sant tenker VG og silt informasjon spres over det ganske land uten tanke på de mange som berøres.

Hva ville du gjøre etter tre døgn på glattcelle, når slike rykter og spekulasjoner er et faktum. Du vet at drapene ingenting har å gjøre med gårdstvisten, men du blir så redd at du gjør noe så vanlig som å lyve. Per og Veronicas løgner gjelder kun gårdstvisten og de har i retten lagt alle kort på bordet og fortalt hvorfor de handlet som de gjorde. Man dreper ikke sine foreldre og søster for en falsk underskrift eller kr 150.000,-! Jeg tror at mange av oss lett kunne ha gått i samme fella som Per og Veronica Orderud har innrømmet at de gikk i.

For de to andre tiltalte stiller saken seg annerledes. Det kan ikke beklages nok at riksadvokaten samlet igjen hva statsadvokatene klarte å skille fordi de innså at det ikke fantes noen bevis mot ekteparet, bortsett fra hva Kristin og Lars kunne fortelle for selv å slippe unna. Deres røverhistorier, våpenkjøp, kontakter i ulike kriminelle miljø og narkotikamisbruk ledet politiet inn i noe som jeg tror Anne Orderud Paust hadde rimelig grunn til å frykte. Men hvorfor?

Hvor finnes Annes begrunnede søknader om politibeskyttelse?

Hvorfor sendte Anne kort og ringte sin bror Per fra New York dersom det var han hun var redd for? Og hvorfor dro hun til Orderud gård dersom de hun fryktet bodde over jordet?

Hvor er Annes 7. sans som vitterlig lå i veska som hun etterlot seg i kårboligen?

Hvorfor ble ikke Annes nære fortrolige avhørt om hennes frykt og hvorfor er vår kunnskap om Anne Orderud Paust og hennes liv fortsatt et stort svart hull? Hvem dekker hvem?

Selv om 180-mannen sa at ingen vil forstå hvem han er, så er 180-samtalen sakens viktigste spor. Måtte fornyet etterforskning avsløre mysteriet. Det kan vel ikke være sant at politiet og de kriminelle har felles interesse av at saken skal forbli uoppklart?

Måtte mange våkne før det er for sent! Vi har hatt nok justismord i dette landet, 50 i løpet av de siste 10 årene holder! Å finne fram til noen som kan snakke vondt om deg, er ikke veien å gå for å dømmes for mord av mangel på bevis.

Bjørg Holen